

Tecavüz Bölüm 2

– elif-ayvaz · 07 Mart 2015

Üç gün sonra Akasya için aldıkları oda takımı geldi. Hakan'la Akasya güle eğlene yerleştirdiler mobilyaları. Aldıkları kıyafetleri de dolaba astıktan sonra her şey tamam olmuştu.

Akasya, bu kadar kısa süre içinde hayatının nasıl bu kadar değişebildiğine bir türlü inanamıyordu. Hakan'la karşılaşması, sanki kırk yıldır tanışıyorlarmış gibi gelip evine yerleşmesi, okuluna geri dönmesi, sonra... Sonra içindeki bu his... Hiç bu kadar güvende hissetmemişti uzun zamandır. Babasını kaybettiğinden beri hatta. Sadece babası, onun biricik, tatlı babasıyla birlikte bu kadar rahat ve güvende hissediyordu kendini Akasya. Babası öldüğünden beri kalbindeki o kimsesizlikti canını yakan, boğazını sıkıyan... Şimdi Hakan'ın evinde, onunla birlikte yemek yerken, film izlerken hatta havadan sudan konuşurlarken bile aynı duygu dolup taşıyordu damarlarına. Tam da sona, sonuna geldiğini düşündüğü anda hayatın karşısına Hakan'ı çıkarması ve onu tüm çıplaklığıyla görmesi gerçekten tuhaftı. Hayat, her zaman karmaşık bir yol olmuştu insanlar için ama Akasya her zaman sadelikten yanaydı. Bu kadar hız, bu kadar karmaşa ağır geliyordu artık vücuduna. O an artık kendini daha fazla yormamaya ve hayatını biraz da olsa akışına bırakmaya karar verdi. Hakan'dan ilk gördüğü andan itibaren hoşlanmıştı; daha doğrusu ayıldığı andan itibaren ve onun da kendisine karşı benzer duygular hissettiğini biliyordu. Ama ne bunun üzerine düşüp fazlasını isteyecek ne de reddedecek gücü vardı. Bu konu üzerine fazla düşünmeyecekti. Bu evde normal bir ev arkadaşı gibi yaşamaya çalışacak ve derslerine odaklanacaktı. Belki de Hakan'ın duyguları bir anlık bir şeydi. Bunu bilemezdi. O yüzden bekleyip görecekti. Ya ileride bir şeyler olur ya da iki normal ev arkadaşı olarak hayatlarına devam ederlerdi.

Kendine geldiğinde Hakan'ı yatağının üzerine oturmuş, kendini izlerken buldu. Ne kadar süredir odanın ortasında öyle dikildiğini bilmiyordu ama Hakan ona bakarken çok eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Hafif uzun siyah saçları alnına doğru düşmüştü. Yeni duştan çıktığı için de hala biraz nemli ve karışık görünüyorlardı. Kapı çaldığında saçını kuruluyordu havluyla zaten. Mobilyalar gelince de elindeki havluyu bir kenara fırlatıp işe koyulmuştu hemen. Üzerine geçirdiği siyah salaş kazak ve siyah eşofmanla gayet hoş görünüyordu. Gözlerinde ne anlam yükleyeceğini bilemediği parıltılar yanıp sönüyordu. Tanıştığı günden beri gülerek bakan gözleri bir başka bakıyordu sanki artık.

-Sen neye bakıyorsun, diye sordu Akasya.

-Ne düşünüyorsun sen orda bir saattir.

-Hiiççç...

-Bir hiç için bu kadar düşünmeye değer mi?

Gülümseyerek Hakan'ın yanına oturdu Akasya. Ona laf yetiştiremeyeceğini öğrenmişti bu kısacık zamanda. Ama inatlaşmayı da seviyordu işte ama bugün zorlamayacaktı hiç.

-Odam güzel oldu sanki, ha?! Dedi konuyu değiştirmek için.

-Bence de, dedi Hakan kocaman gülerek. Notlarını da toparlayıp tam olarak derslerine geri döndüğünde içim daha rahat edecek ama.

-Beni bu kadar düşünme! dedi Akasya yataktan kalkarken.

-Nedenmiş o?!

-İşte. derken çoktan arkasını dönmüştü bile Akasya. Kalbi neden onunla konuşurken bu kadar hızlı çarpmak zorundaydı ki sanki?! Kaçmak için bir süre etrafına bakındı önce. Sonra aklına düş almak geldi nedense.

Dolaptan giysilerini alırken bir yandan da konuşuyordu:

-Eeee, şey ben düş almak istiyorum da...

-Tamam bebeğim, çıkıyorum ben şimdi. dedi Hakan.

Kalakaldı öylece Akasya. Kapı kapandığında hala arkasından bakıyordu Hakan'ın. "Bebeğim" mi demişti şimdi bu adam ona?! Doğru mu duymuştu. Ama niye şaşırıyorum ki diye düşündü. Bu adam zaten bana başından beri "güzelim, tatlım, canım" diye bir çok ünlem kullandı. Ama niye sadece "bebeğim" bu kadar farklı hissettiriyor ki bana. Daha bir sahiplenici, daha bir yakın sanki. Sanki çok yakınıymış gibi... Sanki sevgilisiymiş gibi...

Ne kadar düşünürse o kadar çok kafası karışıyordu Akasya'nın. İşin içinden çıkamıyordu bir türlü. İçindeki duyguların adını koyamadığı gibi onun davranışlarının da adını koyamıyordu üstelik. Hakan kendisine hem çok yakın davranıyordu sanki sevgililermiş gibi hem de arada hep bir mesafe bırakıyordu. Anlam veremiyordu işte bazen.

Elinde giysileriyle yine takılıp kalmıştı odanın içinde. Hızlıca banyosunun kapısını açtı Akasya. İçeri gelmeyeceğini bilmesine rağmen ne olur ne olmaz diye banyonun kapısını kilitletiyordu hala. Bu eve geldiğinden beri Hakan'dan tek bir yanlış davranış hatta bir imalı bakış bile görmemiş olsa bile içindeki korkuya söz geçiremiyordu bir türlü. Hızlıca üzerindeki çıkarıp düşün altına girdi. Sıcak su iyi gelmişti nedense. Böylece daha az düşünüyordu. "Bebeğim dedi bana." diye geçirdi içinden yine. Başını iki yana salladı sonra aklındakileri silmek istercesine. "Akasya, hayallere kapılma da önüne bak. Hani akışına bırakacaktın?!" Bir yandan söyleniyor bir yandan da işini bitirmeye çalışıyordu. Kurulandıktan sonra giyinip çıktı banyodan. Aynanın karşısına geçip saçlarını kurutmaya başladı. Vücudunda en sevdiği şey saçlarıydı Akasya'nın. Uzun, dümdüz saçları vardı. Hiç boyamamıştı üstelik bu güne kadar. Siyaha dönük koyu kahvelerdi ve mevsime göre bazen kızıl ışıltılar yansıtıyorlardı. Düz oldukları için kendisini hiç uğraştırmıyor, tarayıp kuruttuğu gibi dümdüz kalıyorlardı. Fönle, maşayla uğraşmasına gerek yoktu hiç diğer kızlar gibi.

İçeriden Hakan'ın sesi geliyordu. Biriyle konuşuyordu sanki. Biri mi gelmişti acaba?! Buraya geldiğinden beri eve kimse gelmemişti daha. Hakan "Bu eve gelen tek kızsın." demişti ama erkek arkadaşlarını da o rahatsız olur diye özellikle çağırılmıyordu sanırım. Yoksa hep dışarıda mı görüşüyorlardı?!

Merakına daha fazla dayanamayıp çıktı odasından Akasya. Hakan, salondaki siyah kanepeye oturmuş telefonda biriyle konuşuyordu. Kendisinin orada olduğundan habersiz rahat rahat konuşuyordu üstelik. Daha önce Hakan'ı hiç küfür ederken duymamıştı çünkü.

-Piç herif! Sana gelip gelemeyeceğim konusunda söz veremem diyorum. Neden anlamak istemiyorsun? ... Hayır, tabii ki sana söylemeyeceğim. Onun hakkında doğru konuş! Sana ne ulan! ... Sana arkadaşımın ya da sevgilimin hesabını vermeyeceğim herhalde Ulaş! ... Kapat kapat şu telefonu.

Daha fazla sinirlendirme beni. Gelecek olursam haber veririm ben size.

Sinirle kalktı Hakan yerinden. Bu çocuk her seferinde onu böyle delirtmeyi başarıyordu. Bir bardak su içmesi lazımdı hemen. Boğazı kurumuştı ona bağırımdan. Arkasını döner dönmez Akasya ile göz göze gelmişti.

-Çıktın mı?! dedi sırf bir şey söylemek için. Bu kız ne zamandır buradaydı, söylediklerinin ne kadarını duymuştu acaba?!

-Bir sorun yok, değil mi? Sesin biraz sinirli geliyordu, dedi Akasya biraz çekinerek. Hala olduğu yerden kıpırdayamamıştı. Korkmuştu biraz. Hakan sinirli görünüyordu. Boynundaki damar belirginleşmişti.

Akasya'nın korktuğunu fark etmişti Hakan. Pişman oldu içinden Ulaş'a bağırdığı için. Hayır tabii ki hak etmişti. Ama onun yüzünden kızı korkutmuştu işte.

-Yok canım, iyiyim. Yani sinirlendirdi beni o eşek herif de bir sorun yok yani. Gelsene yanıma. Otur şöyle.

Akasya Hakan'ın yanına kanepeye oturdu. Ama arada biraz mesafe bırakmıştı. Neden bu kadar korktuğunu da anlayamıyordu ama tuhaf hissediyordu işte kendini.

-Ulaş... İııı... Arkadaşlar yani arkadaşlarım yarın toplanacaklarım da. Kahvaltı falan. Sapanca'da. Bana da gel dedi Ulaş. Bu arada Ulaş benim üniversiteden arkadaşım. İşte kız arkadaşları, birinin eşi falan... Sonra... Şey, sonra seni de getirmemi söyledi.

-Beni mi?

-Biz, sana alışveriş yaparken biri görmüş bizi alışveriş merkezinde. Tabii kimsenin ağzında bakla islanmıyor. Hepsine yayılmış bu haber. Seni de bekliyorlar yani.

Akasya, dudakları hafif aralık, yanakları kızarmış bir şekilde bakıyordu Hakan'ın yüzüne. Şaşırmıştı.

-Off... Akasya.

-Efendim. dedi Akasya biraz başını yana doğru eğerek.

Allah'ım, çok güzel diye geçirdi içinden Hakan. Bu kız kendisine her cevap verişinde aklından tek geçen bu oluyordu. Kendisine her gülüşünde de aklına çok fena şeyler geliyordu. Geliyordu gelmesine de ona belli etmemek için akla kararı seçiyordu. Hakan:

-Ben seni arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum. Ama yanlış anlamamı istemiyorum. Yani şey... Seni zorlamak istemiyorum. Evet, böylesi daha doğru oldu sanırım.

Akasya hala anlamamış gözlerle yüzüne bakıyordu Hakan'ın. Derin bir iç çekerek konuşmasına devam etti o da:

-Yani sen de gitmek istersen, yarın gidebiliriz biz de Sapanca'ya. Orada sürekli kaldığımız bir otel var bizim. Böyle cumartesi erken saatte gidip göl kenarında kahvaltı yapar, günü orada geçiririz. Akşam da otelde kalır, ertesi gün de İstanbul'a geri döneriz. Gitmek ister misin? Değişiklik olur hem, ha?

-Bilmem ki. Bir şey demezler mi? Sonuçta beni tanımıyorlar.

-Kimse sana bir şey diyemez! Seni de getirmemi istediler ki bu da zaten seni tanımak istedikleri anlamına gelir bence.

-Gece orada kalmak zorunda mıyız peki?

-Değiliz tabii ki. Eğer sen dönmek istersen akşamına dönebiliriz.

-Sorun olmayacak mı senin için?

-Hayır canım, olmaz.

-Peki o zaman gidelim. Ama...

Gidelim kelimesiyle gözleri ışıdamaya başladı Hakan'ın. Ardından gelen ama sözcüğü ise gözlerinde bir bulutlanmaya sebep oldu.

-Ama?!..

-Ben... Korkuyorum...

Hakan bir anda Akasya'yı kendisine doğru çekti ve sıkı sıkı sarıldı.

-Korkacak bir şey yok bebeğim. Ben yanındayken hiçbir şeyden korkmana gerek yok. Hepsi iyi çocuklardır. Eminim sen de seveceksin onları.

-Ya içlerinden tanıyan biri çıkarsa...

-Hiçbir şey olmayacak. Korkma artık. Hem bardayken hepsi gördü seni. Birlikte çıktığımızı da biliyorlar bardan.

-Sağol, çok rahatladım birden.

Kocaman güldü yine Hakan. Giderek daha güzel gülüyordu sanki. Yine saçlarıyla oynamaya başlamıştı.

-Söz ver.

-Söz veriyorum, dedi gülerek.

-Daha ne için olduğunu bile söylemedim, diye çemkirdi Akasya.

-Olsun, ben yine de veriyorum dedi Hakan. Saçlarını sevmeye bayılıyordu bu kızın. Kokusunu içine çekmeye doyamıyordu. Sesi boğuklaşmıştı, resmen mest olmuştu kokusundan.

-Beni bir an bile yalnız bırakma orada, olur mu?

-Olur.

-Çok fazla soru sormazlar, değil mi?

-Seni rahatsız edecek hiçbir şey sormayacaklar canım.

-Peki orada kalırsak nasıl olacak?

Saçlarındaki eli birden durdu Hakan'ın. Aklından hatta kalbinden geçen şeyi söylemek istiyordu. Aynı odada kalalım demek istiyordu. İstiyordu da işte böyle söyleyemezdi. Anlamamış gibi yapmaya karar verdi.

-Ne nasıl olacak canım?

-Yani odalar?

Güldü Hakan kendine engel olamayarak. Gözleri büyüdü birden Akasya'nın. Aynı anda hem şaşırılmış hem de korkmuş görünüyordu.

-Daha kaç kere söyleyeceğim Akasya'cım sana?! Senin istemediğin hiçbir şey olmayacak aramızda. Taa ki sen de isteyinceye kadar. Derin bir nefes aldıktan sonra, ayrı odalarda kalırız, dedi.

Rahat bir nefes almıştı şimdi Akasya. Aralarında ileride ne olup biteceğini bilmesede oluşun çekimi de inkar edemiyordu. Kendisi biraz daha açık davransa Hakan da açık olacaktı, biliyordu. Bunu her davranışıyla belli etmekten, her sözünde vurgulamaktan çekinmiyordu hiç. Ama o da kendinden ve ondan emin olmak istiyordu. Artık oradan oraya savrulup durmaktan, acılardan acı beğenmekten

bıkmıştı. İnsan gibi yaşamak istiyordu sadece. Gülümseyerek Hakan'ın kolunun altından çıktı:

-Tamam o zaman. Yarın gidelim Sapanca'ya dedi.

...

Yemek yiyip biraz televizyon seyrettikten sonra Hakan çalışma odasına gitti. Pazartesi için okunacak ödevleri vardı. Madem hafta sonu Sapanca'da olacaklardı işlerini bir an önce bitirmesi lazımdı.

Akasya'da topladığı notlarına göz gezdirmek için odasına çekildi. Saate baktığında vaktin epeyce geç olduğunu fark etti. Su almak için mutfağa gittiğinde Hakan'ın çalışma odasında ışık olmadığını fark etti. Uyumuş olabileceğini düşündü. Mutfaktan dönerken odasının kapısının altından ışık sızdığını fark etti. Birkaç saniye tereddüt etse de sonunda kapıyı çalıp önünde beklemeye başladı. İçeriden

-Akasya, gel canım. diyen sesini duyunca yavaşça içeri girdi.

-Şey... Ben su almaya gitmiştim de. Işığını görünce...

-Sorun değil canım. Bir şey mi oldu? dedi Hakan. Üzerinde kaslarını belli eden bir tişört vardı. Yorganını beline kadar çekmiş kucağında kapağı ters dönmüş bir kitap tutuyordu.

-Neden uyumadın?

Yine yapmıştı işte! Merakına yenilip sormuştu ilk aklından geçen şeyi.

-Biraz kitap okumak istedim. Gelsene yanıma. Niye orada duruyorsun öyle...

Akasya yatağın kenarına otururken bir yandan da etrafı inceliyordu. Bu eve ilk geldiğinde Hakan onu bu yatağa yatırmıştı. Ama o zamanlar kafası yerinde olmadığından çoğu şeye çok da dikkat etmediğini fark ediyordu şimdi. Evin geri kalanı gibi çok sade döşenmişti bu oda da. Yatağın üzerinde koyu lacivert yatak örtüleri seriliydi. Odada yatak dışında neredeyse hiçbir şey yoktu. Perdeler de yatak örtüsüyle aynı renkteydi. Ve o yatağın içinde Hakan çok etkileyici duruyordu. Yutkundu önce.

-Ben sana şey soracaktım, dedi sonunda sesini bularak.

-Ne soracaktın canım?

Sinirlendi nedense Akasya. Bu adam her canım, tatlım, bebeğim, güzelim deyişinde kendini kaybediyordu resmen. Aklındaki her şey uçup gidiyordu hemen.

-Yarın nasıl giyinmem gerek diye soracaktım.

-İstediğin gibi canım. Rahat bir şeyler giy bence.

-Tam olarak kimler gelecek peki?

-Murat ve eşi Hale, Ali ve sevgilisi Elif, Mustafa ve nişanlısı Yasemin, Ulaş, Çağrı ve onların sevgilileri. Hepsi bu kadar.

-Peki. Ulaş ve Çağrı'nın kız arkadaşlarının isimleri ne?

-İli... Onlar sürekli değiştiği için uzun süre önce öğrenmeyi bıraktım ben. Getirirler iki kız muhakkak.

-Hımmm...

-Onlar bizim grubun çapkınları oluyorlar.

-Sen?

-Ben?

-Sen neyisin?

-Benim üniversite üçüncü sınıftan beri bir ilişkim olmadı. Ciddi bir ilişki yani. Üç beş kişiyle görüştüm ama olmadı, sonra da ben öylesine kimseyle görüşmek istemedim.

-O yüzden sana birini bulmak istiyorlar.

-Evet canım, uzun zaman oldu diye.

-Kız arkadaşınla niye ayrıldınız peki?

Hakan'ın duraksadığını görünce yanlış bir soru sorduğunu anladı Akasya.

-Özür dilerim. Burnumu sokmamam lazımdı.

-Sorun değil. Sadece bunu konuşmak için uygun bir saat değil. Yarın yolumuz uzun nasılsa. Ne merak ediyorsan hepsini sorarsın yolda, oldu mu?

-Tamam.

-Hadi git yat şimdi.

-İyi geceler.

-İyi geceler canım.

Akasya kapıyı açmak üzereyken Hakan arkasından seslendi.

-Akasya.

-Efendim, dedi arkasını dönerek Akasya.

-Sen yine de orada kalacakmış gibi birkaç parça eşya al yanına, olur mu? Belki seversin orayı.

-Tamam, dedi Akasya gülümseyerek.

-Tekrar iyi geceler.

-İyi geceler.

...